

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

DE DIJOUS A DIJOUS

La festa del 11 de febrer ha tingut aquest any mes caràcter y mes importancia de lo que solia revestir d'ordinari, marcant el desvetllament del partit republicà, una activitat laudable y una nova orientació. En efecte: republicans de totes las procedencias que avants permaneixian divorciats, s'uneixen avuy fraternalment, proclamant a una la necessitat d'empendre un'acció eficaç, en vista de un pròxim aconteixement. La federació republicana es la fórmula que's veu acullida per tot arreu ab igual entusiasme.

El banquet de Barcelona celebrat en la Sala Gran via se vejà favoregut per mes de 200 comensals, entre 'ls quals descollavan representacions dels centres y associacions republicanas mes importants de la ciutat. Las personalitats mes significadas del partit, y entre ellas els regidors que constitueixen la minoria republicana del Ajuntament, menjaren junts, y en una sèrie de discursos aplaudits ab gran entusiasme, sellaren la fraternitat republicana y l'entusiasme ab que tots per un igual se comprometeren a empendre una acció decisiva contra la monarquia y la reacció.

Ens falta espay per extractar els discursos que pronunciaren els Srs. Layret, Chico, Porrera, Aguirre, Ardid, Herrán, Roca y Roca, Pena, Careaga, Bula, Morros, Cusidó, Odón de Buen, Marial y Corominas, escoltats ab atenció y saludats ab frenètics aplausos per una multitud inmensa que omplia de gom a gom el gran local. Com a síntesis dels mateixos podem afirmar qu' es un fet la bona inteligencia y la unitat d'acció del poderós partit republicà barceloní.

Igual caràcter han tingut las reunions republicanas efectuadas a Madrid, a Valencia, a Saragossa, a Huesca, a Logronyo, a Pamplona, a Alicante y a un gran número de capitals de provincia, lo mateix qu' en moltes poblacions importants de Catalunya, que no citem, puig formarían una llista interminable.

No tenim, donchs, sino motius de felicitarlos, de que per fi se reanimin y vigorisin las forsas republicanas, cridades a donar la solució definitiva a tots els problemas nacionals, que 'ls governs monàrquichs están en l' absoluta impossibilitat de resoldre. Si a l' any 98, després dels desastres, el partit republicà hagués tingut l'organización convenient, a sas mans hauria anat a parar la sort de la nació espanyola. Las conseqüencias de aquellas desfetas subsisteixen encare mes terribles, mes pavorosas que may: els partits monàrquichs tenen demostrada la seva incapacitat pera conjurarlas, y sols el país pot ferho acullintse a las solucions republicanas que li ofereixen la flexibilitat necessaria pera provehir a la seva propia salvació.

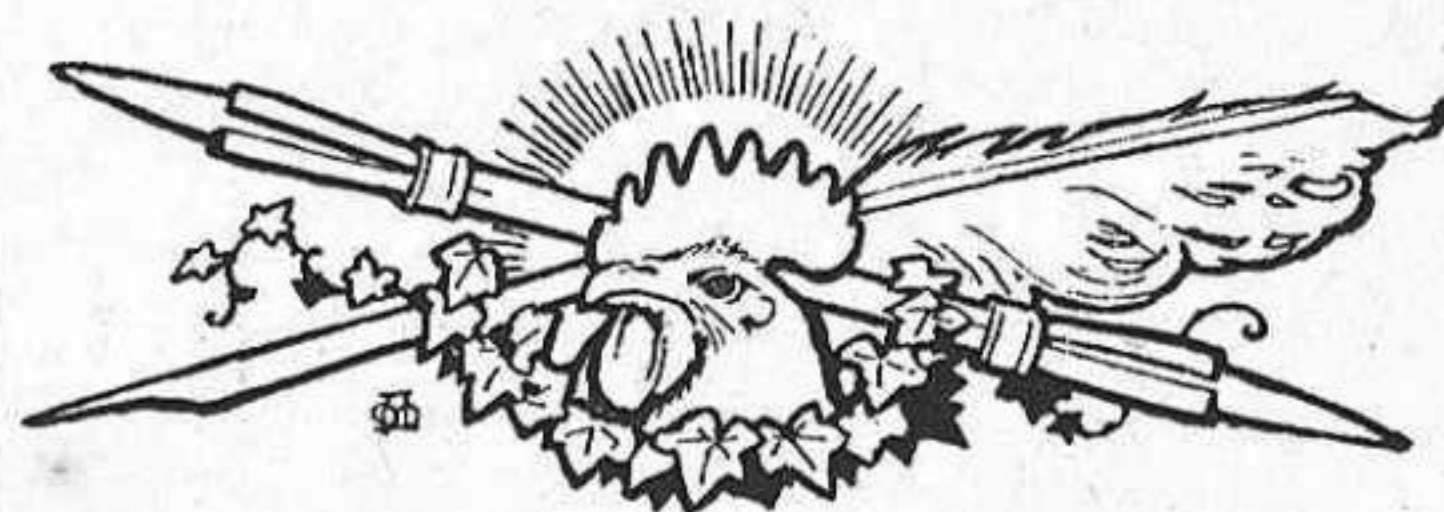
Y pera 'l país y no pera 'ls republicans exclusivament volém la República que haurá de proclamarse sobre las ruinas de lo existent, y en aquesta persuació no hi haurá element sá, patriòtic y amich de la llibertat que no presti 'l seu concurs a la vigorosa acció republicana pròxima a entaularse.

PEP BULLANGA

Pensant ab l' Hospital de Sant Pau

Deu poderós, que desde las alturas
vetllas sobre la nostra capital,
¿vols dir qu' entre arquitectos y albaceas
no 'm quedaré a la fi sense hospital?

AUTOPSIA

n dels ideals de la democràcia ha sigut sempre 'l servey militar obligatori sobre la base de la igualtat davant de la llei.

Pot donarse 'l cas de que una nació com Espanya no pugui sostenir ni necessiti tampoch el contingent total de la joventut sobre las armas, tal com el sosté y sembla que 'l necessita la vehina República francesa. En aquest cas res més apropiat que 'l patró del exèrcit suís, compost de tots els ciutadans aptes, subjectes a períodos temporals, generalment molt curts, de instrucció en servey actiu, y organitzats després pera formar poderosas reserves.

L' un y l' altre sistema, ab tot y ser tan distints, tenen de comú 'l seu esperit eminentment democràtic. A Fransa tots els minyons de vint anys van al quartel: a Suissa tots els minyons de vint anys reben la mateixa instrucció militar y prestan el servey durant una temporada qu' es igual pera tots. Aquesta igualtat, exempta d' escepcions més ó menos capciosas, es la consagració formal de aquell precepte que figura en la Constitució de casi tots els pobles y que diu aixís: «Tots els ciutadans venen obligats a la defensa de la patria ab las armas a la má.»

També diu aixó la Constitució espanyola... Y no obstant, fins ara aqueixa obligació de defensar a la patria ab las armas a la má, s' ha exigit únicament als que no han pogut disposar de 300 duros pera redimirse.

***

Naturalment que aixó era un sarcasme horrible, que després de las hecatombes de Cuba y Filipinas clamava venjansa al Cel y no podia continuar per més temps. Semblava que ab 300 duros podia comprarse hasta el dret de riures dels pobres subjectes y obligats a las molestias y perills inherents al servey de la patria.

El general Weyler s' ha encarregat de arreglarho. ¿Y com ho ha fet? ¿Seguint la norma de la República francesa? ¿Atenentse al sistema de la República suissa?

Ni pensarhi
El general Weyler ha sortit de apuros apelant al recurs del sofisme y la mistificació a que en tot y per tot acuden sempre 'ls governants de la monarquia. En aquest terreny ha comensat per cambiar la denominació de *Servey militar obligatori*, per la de *Instrucció militar obligatoria*. Segons en Weyler tots els espanyols al arribar a la edat marcada venen obligats a instruhirse pera poder defensar a la patria ab las armas a la má.

Poca cosa tindriam que objectar a n' aquest cambi, si aqueixa instrucció militar que's fa obligatoria, sigués igual pera tots els minyons cridats a rébre-la. En aquest cas ens acostariam al sistema suís.

Pero no es aixís ni molt menos.
Segons els preceptes de n' Weyler, els reclutas cridats al servey se dividiran en dos classes, y no segons la seva aptitud natural, sino segons la seva butxaca.

El general Weyler continua admetent la redenció. Qui no pugui satisfarla prestará 'l servey personalment, com ara 'l presta, farà la mateixa vida de guarnició ó de quartel que ara se li imposa, 's veu-

EXÀMEN D' INGRÉS

«Los empleados se abstendrán de lo que ofenda á la religión...»
 «No concederé mi estimación ni mi confianza á los que no sepan cumplir el deber de respetar á Dios.»
 (El president de la Comissió de Consums, als buròts.)

—¿Vosté pretén ser guarda de consums?
 —Sí, pare.
 —¿Qué sab vosté?
 —El *Credo*, la *Salve*, la *Pecadora*, la...
 —Quan está molt, pero molt cremat ¿quínas paraulas sol dir, per' esbravar-se?
 —«Me caso ab mí» y «¡ay bona nina!»
 —¿Sab cómo s' anomenan certas cosas, per' usar una forma decorosa y honesta?
 —Sí, pare.
 —Verbi gracia: si un peixater passa un paner de sardina ¿cómo ho dirá vosté pera visurarli'l género?
 —Diré: «Vina, tú, que t' haig d' inspeccionar el peix blau.»
 —¿Y á un pagés que porti ous?
 —«Ensenyam aquests jornals de gallina.»
 —¿Y á una dona que dugui patatas?
 —«Mestressa, hem de mirar aquestas daixonsas.»
 —Molt bé: ja veig que coneix els clássichs. Aném á un altre punt. El primer deber d' un guarda ¿quín es?
 —Reverenciar forsa al clero...
 —Y á Deu.
 —¡Just! Y á Deu y á tota la Sagrada familia.
 —Quan passi un carreter renegant ¿qué farà?
 —Em taparé las orellas.
 —¿Y quan passi un capellá ab unas quantas llan-gonissas?
 —Em taparé 'ls ulls.
 —¿A qui coneix vosté de Barcelona?
 —Al sagristá de Sant Pere, al vicari de Sant Pau, al porter de las Mínimas...
 —¿De quina manera sol divertir-se 'ls días de festa?
 —Anant á Sant Felip Neri y jugant un rato á prendas ab la familia.
 —¿Vosté canta devegadas?
 —Sí, pare.
 —¿Cansóns com per exemple:
 «Baixant de la Font del Gat una noya, una noya?...»
 —No, pare: jo no canto mes que alló:
 «Ruja el infierno, brame Satán...»
 —Perfectament: desde ara queda admés. ¿Cóm se diu?
 —Carlos.
 —Molt bé. ¿Y d' apellido?
 —Xapa.
 —¡Magnífich! Admés, y nombrat cabo.

L' HÉROE PER FORSA

MONÓLECH IRREPRESENTABLE QUE ARA S' ESTÁ REPRESENTANT

L' HÉROE, passejantse pel seu quarto, envaionant so' y gesticulant nerviosament.

—¡M' ha tirat el guant!... ¿Y qué? Com si 'm parlés de l' Habana. No 'n cullo d' aquestas cosas. ¡Cá! Ni 'ls mils. ¡Tindrà gracia que sempre que ofench á algú vinguessin á demanarme una explicació!... No 'n dono d' explicacions. Las paraulas que pronuncio no s' retiran, ni s' esmenan, ni s' aclaran, en que m' ho demani 'l Nunci, ien que m' ho supliqui 'l Papa! ¡Pues si qu' estariam frescos! ¿Qué s' ha pensat aquest plaga? Si jo hi dit tot lo que hi dit, es perque m' ha dat la gana y... vaja ¡qué tanta cosa! que ho deixi si no li agrada.

(Pauseta.)

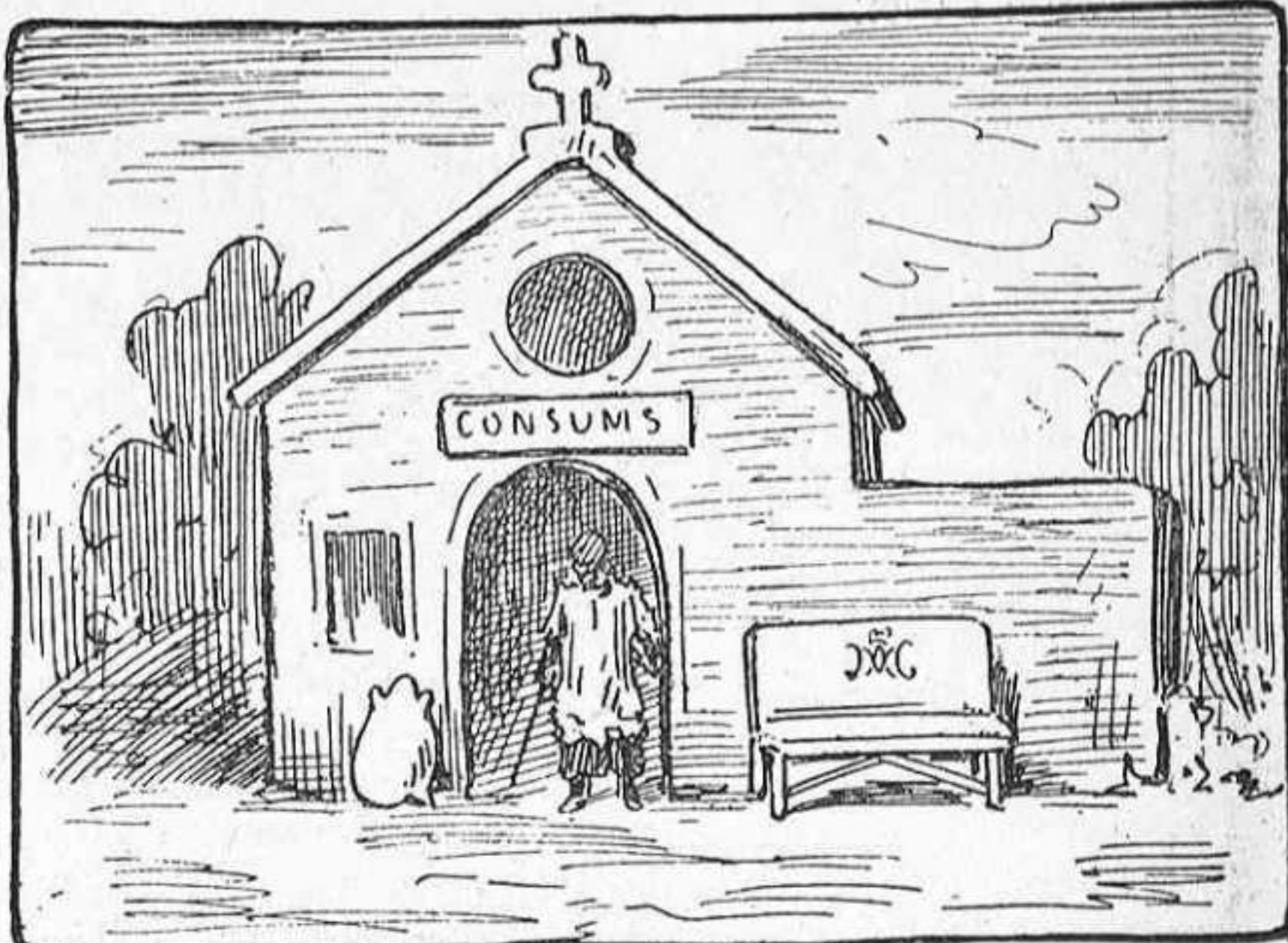
Lo cert es que 'm desafia y que ja van quatre cartus preguntme que li senyali hora y lloch... ¡Mala negada!

Vistos de lluny

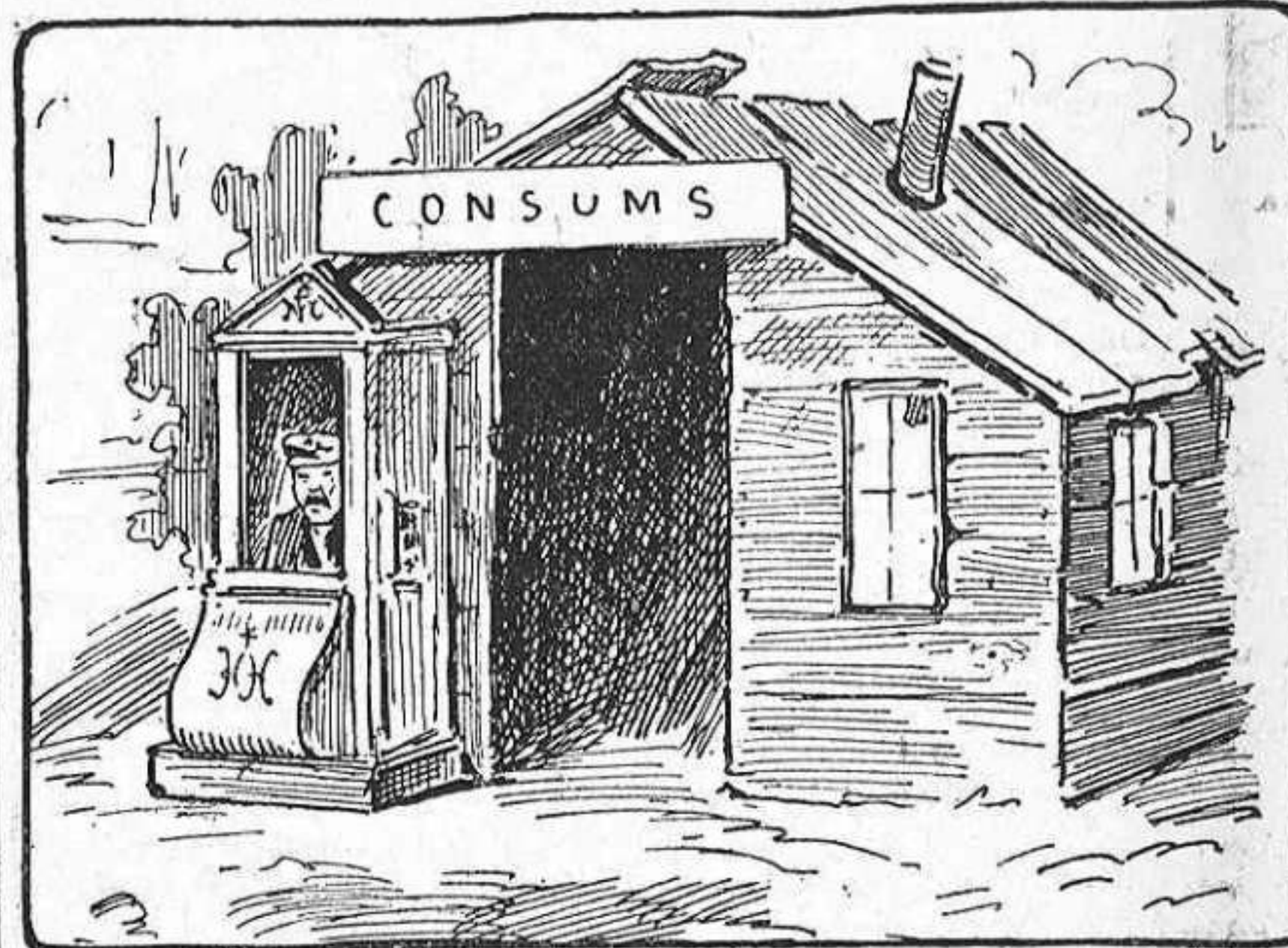

Tal com avuy las donas se vesteixen, casi será cuestión de preguntá: D' aquests dos bultos ¿quín es la senyora? ¿quín el capellá?

Nova organisació dels fielats de Consums

Totas las barracas se construirán de cap y de nou, en forma de capelleta.

Al peu de cada fielat hi haurá un confessorari pera l' us dels carreters que deixin escaparne algun dels seus.

Segons el senyor Pons, aquests son els grans guardas; segons el senyor Pons, aquests son els mes bons.

El llenguatge s' modificará. Dels ous—per exemple—se 'n dirán jornals de gallina ó algun altre terme ben decorós.

Quan els guardas estiguin desenfeynats, aprofitarán el temps resant y dihent el rosari.

¿Si ho farà per ferme pór?
 ¿Pór jo?...
 (Pausa llarga. Cambi de to.)
 Meditemho ab calma. De pó' en realitat no 'n tinch. Lo que hi ha es que no m' agrada exposarme á que 'm malmetin ó 'm desfigurin la cara. Si jo sapigués de cert que havia de torná á casa sense 'l menor desperfecte, acceptava 'l guant desde ara y me 'n anava al terreno més aixirit que unas Pasquas. Pero es aixó, ¿y si 'm fa un trau? ¿Y si 'm bada la carbassa? ¿Y si m' han de recullir á bossins?

(Decidintse de cop.)
 ¡Ah! Nada, nada; que 's matin els generals y 'ls que viuhén de las armas. Jo só un ciutadà pacífich, un payés tranquil, un ángel... Y ademés ¿cómo quedaria la desventurada Espanya si l' altre m' estocinés? ¡Quin horror!... Las sanchs se 'm glassan no més ab semblant hipotéssis. ¡La nació desconsolada; els meus periódichs, de dol; jo, estirat dins de la caixa; el pollo, ribent de gust... ¡Uix!... El quadro no m' agrada. Sense embuts, vaig á respóndreli que...

(Tornant á meditar.)
 Pero ¡quina gatzara s' armará si faig aixó! Me dirán que soch un trápala, qu' envaiono sense solta, y quan venen y 'm demanan satisfaccions, m' acoquino y...

(Iluminat per una idea repentina.)
 ¡Calla!... ¡Quina pensada! ¿Qué més cómodo que aixó? Ara veurá aquest barbassas de quín modo 'ls preneh el pèl, als que tractan d' inquietarme.

(Escribint precipitadament.)
 «Molt Sr. meu: Hi rebut el seu guant. Demá á la tarde, á quarts de quatre, estaré disposat á creuhá 'l sabre ab vosté.»

No puch pas ferho més viril. Si aquesta carta no es enérgica, ni may. Ara un parell més de ratllas, que serán, com si diguessim, l' epflech del melodrama.

(Agafant un segon full de paper.)
 «Al Governador civil.
 »Amich: Demá á quarts de quatre sortiré de casa meva
 »per 'narne á dá uns cops de sabre ab aquest aixelabrat
 »que fa temps que 'm vé á la saga.»
 «L' aviso perque á aquesta hora tingui apostats uns quants guardias, que aturantnos á tots dos fassin impossible 'l lance y m' obliguin á enfrenar más bélicas arrogancias.»

(Somrihent ab satisfacció.)
 Aixís jo quedo en bon lloch, deixo desarmat al altre y evito un día de luto á ma idolatrada patria.

(Al pronunciar la darrera paraula, s' passa amorosament la mà per damunt de la trinxca dels pantalóns.)

C. GUMÀ

EL CLOWN DEL CONGRÉS

TINGUIN en compte qui 'ls ho diu. Al pobre Sr. Romero Robledo, els catalans acabarem per matarlo á disgustos. Ja 'l torném á tenir patrióticament alarmat.

Tan alarmat, que fins ha sortit alló de la integritad nacional en peligro, la unidad de la patria amenazada y los manes de San Fernando é Isabel la Católica.

«¡Ah, señores! La cosa no es pera menos. L' home ha averiguat el complot, y en cumpliment «del más sagrado de los deberes» ha correut á delatarlo al Congrés.

Velshiaquí 'ls fets. Catalunya, ab las malignas intencions qu' es de suposar, ha establert en varias localitats escolas francesas, classes de francés, centres ahont la lengua de la nació vehina pugui ser apresada y estudiada ab verdader profit.

Fransa, per la seva part ha fet lo mateix, y no son pocas las classes de lengua espanyola que d' un quant temps á aquesta banda están funcionant. Els deixebles de las escolas d' aquí 's cartegan ab els de Fransa; els alumnos francesos escriuhén sovint als catalans; en fi, qu' entre la nostra juventut escolar y la francesa s' han entaulat estretras y carinyosas relacions, de las quals, temps á venir se 'n poden arribar á collir magnífichs fruytes.

Donchs bé; aixó, que á qualsevol persona de sentit comú no li arrencaria sino aplausos, al senyor Romero Robledo li ha semblat una cosa espantosa-ment terrible y li ha donat lloch per' aburrir al Congrés ab una serie interminable de cabriolas, mes própias d' un circo que del Palau de la Representación nacional.

L' interrogatori á que ab aquest motiu ha sotmés al ministre es de lo mes bufo que s' ha vist en el

género. Llegeixis no mes el següent retall, y diguis si després d' aixó no sembla que ha sortit el perro calculador ó las ocas amaestradas.

ROMERO:—¿Té noticia 'l govern d' un fet escandalós ocorregut á la provincia de Girona?
 MINISTRE:—¿Quin fet vol dir?
 ROMERO:—¿Es á dir que no sab?
 MINISTRE:—Expliquis mes clar. Jo no puch endavinar el pensament de sa senyoria.
 ROMERO:—Es una cosa molt grave.
 MINISTRE:—Pero ¿qué es?
 ROMERO:—¿No sab lo que es una cosa molt grave?
 MINISTRE:—Dich que m' es impossible contestarli si sa senyoria continúa tan carregat de misteris.
 ROMERO:—Es perque 'l govern viu als llims! A Girona, á la Bisbal, á Figueras, á diverses poblacions de Catalunya s' hi han establert escolas francesas!... Sí, senyors, escolas ahont als noys se 'ls ensenya d' envaionar y escriure en francés...
 ¿Qué tal? ¿Han vist vostés res mes horrorós ni mes tremendo?
 Al comensar el seu discurs, el pollo d' Antequera havia tingut el patriotisme de recordar al Congrés que á Barcelona, á no molta distancia de la capital, hi ha 'l manicomi de Sant Boy, lloch molt á propòsit—segons don Paco—pera servir d' alberch als que aquí fundan escolas francesas.

Nosaltres en justa correspondencia recordarem als diputats que no molt lluny de Madrid hi ha 'l manicomi del Leganés, ahont, si val á dir la veritat, ens sembla que 'l senyor Romero hi estaria com á cal sogre.

FANTÀSTICH

Capellanadas

—Si al sortir no doneu tots uns quants céntims per las ánimas, no us tindrè per bons creyents ni us miraré mes la cara.

—¿Qué hem de fer al veurens' perseguits y atropellats per tot arreu? Ofegar d' una manera ó altra las nostras penas.

REPICHS

PERO que no s' han adonat de las campanyas del Avi Brusi? Cada vegada que á Barcelona se celebra una reunió republicana tria dels discursos que s' pronuncian els conceptes mes alarmanants per las classes conservadoras, exagerantlos, y si no n' hi ha prou inventantlos á la mida del seu gust, ab l' idea de que 'ns agafin molta tirria y 'ns mirin com á fieras perillosas.

Ab aixó sols se demostra la inexperiencia periodística de D. Teodoro Baró.

Y ho aném á demostrar.

Els lectors del Brusi, han quedat reduhits á unas quantas dotzenas de vells, caduchos y malaltissos, que per mes esforços que fassin res poden ja contra 'ls republicans, ni contra las corrents de las tendencias modernas.

De manera que l' únich que logrará en Baró al alarmarlos, será que se 'ls posi malament el xacolate.

Y calculin las tristas conseqüencias de una indisposició tan grave á la seva edad! De un xacolate mal palhit al cementiri casi no hi ha mes que un pas.

Y si 'l Brusi que conta ab tan pochos subscriptors, encare s' dedica á donarlos l' empena pera treure 'ls d' aquest mon, considerin quina manera mes equivocada té 'l Sr Baró d' entendre 'l seu negoci!

Una célebre endavinadora francesa, de las que pretenen llegir en las ratllas de las mans la sort de las personas, ha estat alguns dias á Madrid, y es fama qu' en Sagasta va consultarla.

—Desitja saber la seva sort com á particular ó com á polítich?—li preguntá la quiromántica.

—Com á polítich—respongué D. Práxedes.

—Llavors fassi 'l favor de descalsarse.

—Y per qué m' haig de descalsar?

—Perque vosté governa ab els peus.

Está irremisiblement condemnat á tocar pipa. Pero passan dias y 'l socio s' aguanta. ¿Es que no ha practicat encare las corresponents liquidacions ab els que 'l sostenen desde Madrid?

¡Quí sab, mare de Deu!

El pobre Jordi qu' está molt despancietat, preguntava l' altre dia:—Vamos á veure ¿quí talla? Mirin, senyors, que ja comensan á refredarse'm las orellas!

Está vist qu' Espanya no pot esperar res dels guberns borbónichs.

De las necessitats públicas ni se 'n cuidan, ni se 'n recordan. Tota l' activitat l' emplean en sostenir en el poder, ó en preparar-se per tornarhi. Tota la habilitat la gastan en arreglar el famós torn dels partits.

Pero está tan desballestat, que per més que l' adobin, lo qu' es aquest torn no fila.

Sobre el projectat monument á Alfonso XII, lleigeixo lo següent:

«Segons sembla l' exércit s' encarregará de la estatua eqüestre, la grandesa de la estatua de la Pau, y la banca de la de la Patria.»

Ho trobo molt natural. A la Patria la banca se l' ha menjada... ella es, donchs, l' única que pot costejar la seva estatua. Se l' ha menjada en carn y la restituirá en mármol.

El príncip Carlos Teodoro de Baviera, que té la carrera de metje ha batut la catarata á un malalt.

Vels'hi aquí un príncip qu' está en situació de prestar un bon servey á tots els reys de la terra.

¿Saben cóm?

Obrintlos els ulls.

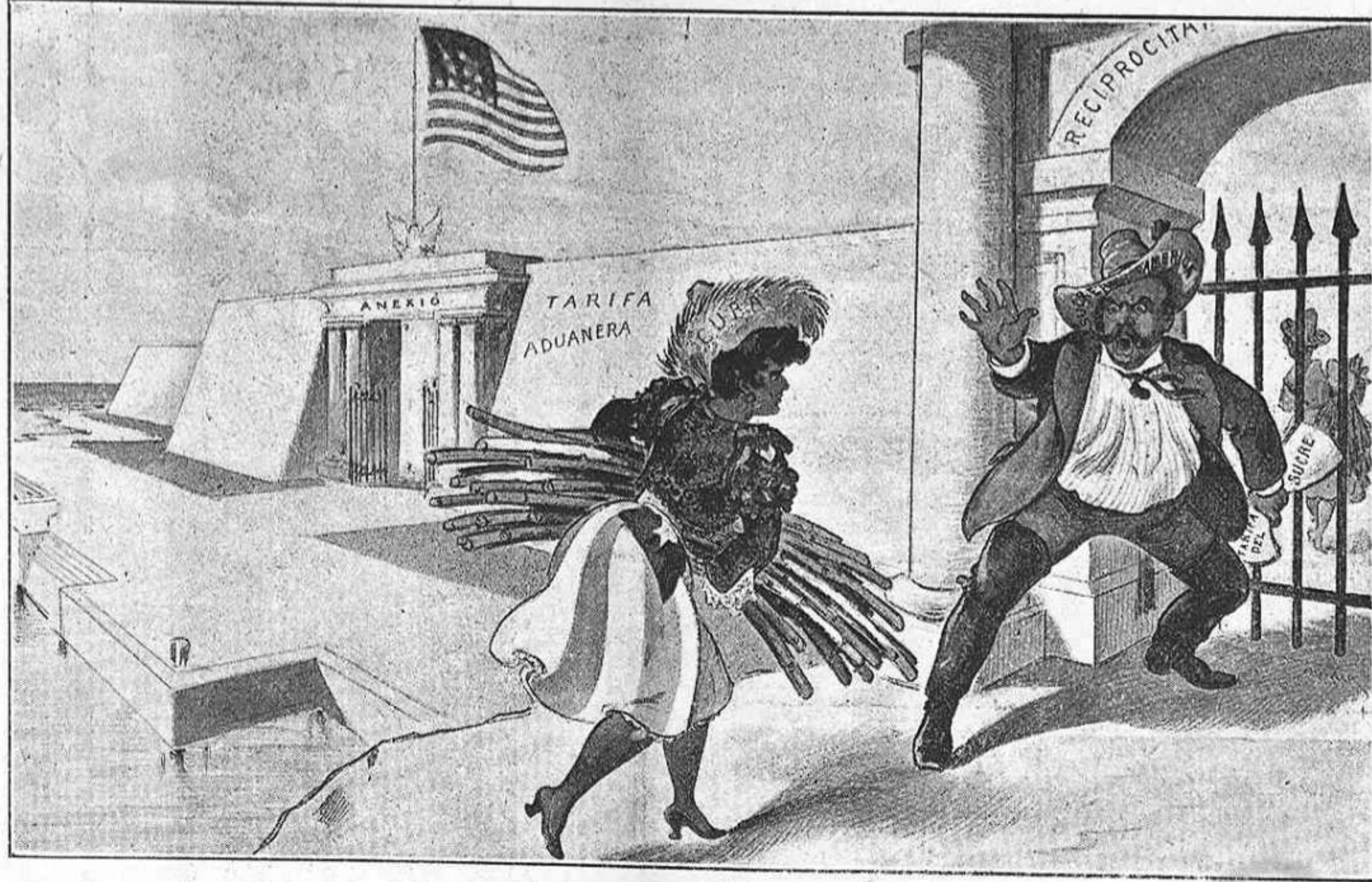
La bella Otero, la famosa cocotte bailarina, trobantse á Roma va demanar una audiéncia al Papa, y no haventli sigut aquesta concedida tractá de introduhirse á la forsa en las habitacions de Lleó XIII, pero s' veje treta á empenas per la guardia pontificia.

Es lamentable que tal haja succehit.

Perque no hi ha mes; la Otero sols podia anar al Vaticá ab dos caràcters distins: ó com á arrepenchida

La caricatura al extranger

CUBA Y 'L SEU SUCRE

CUBA.—¿Per qué no 'm deixas entrar? Puerto Rico bé es á dintre.
AMERICA.—¡No ha entrat per aquesta porta; ha passat per l' altra!
(Del Puck, de Nova-York)

ó com á conquistadora, y sempre la religió hi guanyava.

Ananthi com arrepenchida, pel prestigi que hauria alcanstat ab la conversió de una pecadora de las sevas circunstancias.

Y ananthi com á conquistadora, perque tal vegada hauria comunicat una mica de gracia y sandunga á una religió trista y fastidiosa com cap més n' hi hagi.

A Palacio se li va dir que s' havia de cambiar al socio de Barcelona, y en Sagasta ab tot y haverhi qui li ficava 'ls dits dintre del plat, continua menjant tan tranquil y sense 'l menor escrúpul.

A propósit de la seva tranquilitat en materia de menjar y en demostració de que ja li ve de lluny, un periódich de Madrid publica una anécdota curiosa.

No hi perdrán res en enterarse'n.

Era en temps de D. Amadeo y 'l rey demócrata n' estava cuyt y recuyt del tal Sagasta. Tant es aixis qu' en un consell de Ministres, mentres D. Práxedes feya 'l discurs de rúbrica, D. Amadeo permanesqué distret y jugant ab una plegadora. Tot de un plegat s' alsá, saludá militarment y sense proferir una paraula, 's retirá á las sevas habitacions.

Y quan tothom esperava que 'n Sagasta agafaria la ploma per extendre punt en blanch la seva dimissió, exclamá ab inmutable tranquilitat:

—¡Qué s' hi ha de fer: els reys son aixis!... Hi ha que deixar que 'ls passi 'l mal humor!

De manera que per desempellagarse de 'n Sagasta ministre, no hi ha més que un medi. Agafarlo pel tupé y tirarlo per la finestra.

Una noticia de Roma:

El rey ha anunciat oficialment el seu formal propósit de renunciar á una part de la llista civil.

Aixó es lo que s' hauria de fer en todas las monarquias de carácter constitucional, en las que 'l rey regna y no governa.

A menos horas de treball, menos salari. Y cuydato que prenentse l' iniciativa els mateixos interessats, es l' única manera de que se sostingui un ofici que va sent cada dia més inútil.

No s' ha pas de anar á qualsevol recó de mon pera sentir sermons furiosos. També se 'n predicen en la culta y adelantada Barcelona.

A l' iglesia de Santa Clara y en una festa religiosa costejada pels carlins, en agraument á no haverse'n anat en Jaumet á ca'n Taps, va pujar á la trinxera mística un tal Pare Bugunyá, que més que un mi-

nistre de Deu, semblava un trabuch carregat fins á la boca.

El primer disparo va ser pels catalanistas de *La Renaixensa*, tinguts per massa liberals. ¡Figürinse un ensotanat que s' escandalisa pel lliberalisme de *La Renaixensa*! Afortunadament, aquest mossén té un medi expedit de consolarse fentse uns bons atracocs de *Perdiu*!

Després ocupantse ja dels liberals no catalanistas, va dir que quants més se 'n matessin, més fàcilment s' alcançaria la gloria del Cel.

Crech que ab aixó s' equivoca de mitj á mitj: la gloria del Cel no s' alcanca matant liberals, sino tractant de matarlos.

Y depressa que s' alcanca, perque 'ls liberals no son mancos y s' hi tornan.

Quan s' acaba el Carnaval s' inaugura la Quaresma: senyora, ja hem fet prou broma; ara á l' iglesia, á desferla.

El capellá 'm diu:—Dejuna!, el ventre 'm diu:—¡Ves menjant!; pero parla la butxacca, y... res, guanya 'l capellá!

—Ja han comensat els dejunis, deyan á un mestre de poble, y 'l pobre home responia:—¡Y tall! Porteume'n de novas.

No 'n parleu mes de dejuni, mossen Nofre, no 'n parleu; que visch damunt del pis vostre, y 'us veig els fogons, ¿sabeu?

Si 'l dejunar fa católich, tal com avuy van las cosas, ¡quánts espanyols trobariam que son católichs per forsa!

L. WAT

SOLUCIONS

- Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO
- 1.ª XARADA.—A ma de o.
  - 2.ª ANAGRAMA.—Mars—Rams.
  - 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—Un marit modelo ó el pa de casa.
  - 4.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Bartomeu.
  - 5.ª GEROGLÍFICH.—Per masnouhins al Masnou.
- Han endevinat totas ó part de las solucions del número passat els caballers: P. Virgili, Antoni Feliu, A. Camp-Hpá, E. S. B., Antón Linares y Vaqué.

ENDEVINALLAS

XARADA
Temps de verb es la primera, apellido la segona, la tres, part de la persona y de tot, lector aymat, veurás que 'n tenen molts peixos, no tots, puig t' enganyaria: vaja, donchs, ara rumía que ho trobarás ben aviat.

SINONIMIA-DOBLE
—Tot... que vosté sé que canta.
—Com tinch seca la garganta vull beure ab el tot, Pascual...
Cada día á las total m' apreta una tot qu' espanta.

GEROGLÍFICH
EUDALT SALA
I I I I
T U
N
C A U
D gos R
T I
UNA SOCIETAT ANÓNIMA

CORRESPONDENCIA

Caballers: Federal, P. Virgili, Un confiter guixolench, Un aygardentista de Vilassar, Xich de Reus, G. Pam-bolisal, Caldera Vella, Gepich dels ous y F. J. Arragas: Bona intenció y res més.

Caballers: Albertet de Vilafranca, J. Farrés Gairalt, Un badoch, Sapristi, Rosentvel, Fra-Fástich y A. Ribas LL.: ¡Endavinada!

Caballer: Androsito: De las cosetas, no més una; el sonet, si no fos un vers mal acentuat, algun ripi y l' enfátich reinfament del final, podria anar.—Manel Venterra: Ja es enterrat home, dexi'l estar tranquil. Y ademés ¿que no ho veu que tot son ansanacias? tingui respecte als difunts.—Eudalt Sala: ¿Fa dos mesos que 'ls hi varem acceptar? ¡Com cambian els gustos! Ara no 'ns agradan gens.—F. C. B.: Es incorrecte y no mata de nou.—Joseph Rodergas y Calmell: Si tot lo que té de vigorosa y sincera tingués de literaria, la publicariam. ¡Ja ho crech!—Ramón Vergés: El dibuix que 'ns ha enviat es graciós é intencionat, pero per xó, la vritat, no 'ns ha fet pesa.—Antoni F. Massanas: Sí, senyor, ja varem dirli: es ben descrit l' assumpto pero la forma es detestable. El segon vers ja es curt, el tercer mal acentuat, y aixis successivament. Y no l' arregli més, que aixó no té adob.—J. P. P. A.: Aixó ja ho tenim present. Va agrada'mos alashoras y 'ns agrada avuy; pero, ¿sab quin defecte hi trobem? Qu' es massa exténs per una nota íntima com es y per la poca transcendéncia qu' enclou.—Barretina: Barretina, Barretina—el seu vers es molt dolent...—A. Carrasca Gayán: Las fuetadas no van anar perque al llegirlas novament varem convenir en que resultavan de un forsat contrasentit ab la táctica del periódich. Realment no es tirant llenya al foch com s' arreglan aquestas cosas delicadas. Els versos d' avuy están bé y aniran un día ó altre.—P. Leal: Com á exótica ja ho es, ja; pero clorótica y narcótica, també.—Lluís G. Salvador: Gracias pel seu envió, que fá 'l fet.—Cardineta: Son els teus auletts ingrata... ¡Renoy, quina malapatat!—P. A. Moreno: Rebut tot lo que remet que no es despreciable. Agradeciéndo.

Imprempta de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olim, número 8.
Tinta Ch. Lorilleux y C.ª

Quan l' Estat no 'ls pagui

L' industria eclesiástica, com todas las demés, acudirá al reclám y al anunci.

Las funciones d' iglesia serán bonas, bonicas y baratas.

S' establiran confessoriaris ambulans, ab tarifas al alcan de todas las fortunas.

Els capellans en vaga aniran pels carrers oferint els seus serveys al públich.